

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยแบ่งเป็นสองภาคคือ แบ่งเป็น 2 ภาคคือ

ภาคที่ 1 การวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคล

ภาคที่ 2 การทดลองศึกษาอิทธิพลของภาพลักษณ์ต่อการประเมินเหตุการณ์และเมิดสิทธิส่วนบุคคลเพื่อสนองสิทธิในการรับรู้ข่าวสาร

ภาคที่ 1 การวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามทั้งหมด 270 ชุด ได้กลับคืนมา 248 ชุด (91.8%) ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นประชาชนทั่วไป 206 คน และนักข่าว 42 คน ในจำนวนนี้มีผู้ชาย 92 คน (37.1%) และผู้หญิง 154 คน (62.1%) ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง 18 - 73 ปี ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี (66.9%)

ผลการวัดความคิดเห็น

การวัดความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับขอบเขตสิทธิส่วนบุคคล ผู้ตอบแบบสอบถามจะให้ความเห็นว่าหัวข้อต่าง ๆสมควรเปิดเผยได้มากน้อยเพียงไร โดยสามารถเลือกตอบเป็น 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 เป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย

ระดับที่ 2 เป็นเรื่องที่เปิดเผยได้เฉพาะต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

ระดับที่ 3 เป็นเรื่องที่สามารถเปิดเผยต่อหนังสือพิมพ์หรือสาธารณชนได้

ผลการวัดความคิดเห็นพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อการเปิดเผยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อต่างข้างต่อไป

การตรวจรักษาโรค หากเป็นการตรวจโรคธรรมดา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่(62.14%) เห็นว่าควรเปิดเผยแก่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น(ระดับ 2) แต่หากเป็นโรคน่ารังเกียจ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (55.83%) จะเห็นว่าไม่ควรเปิดเผย (ระดับที่ 1) แต่ทั้งการตรวจโรคธรรมดาและการตรวจโรคน่ารังเกียจ ผู้ตอบแบบสอบถามที่เห็นว่าควรเปิดเผย ชื่อ-สกุลในทั้ง 2 กรณีคือสาธารณสุข (ระดับที่3) มีน้อยมาก (4.37% และ 1.94% ตามลำดับ) ส่วนข้อมูลเรื่องสุขภาพทั่วไป ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าควรปกปิด (60.29%) (ดูตารางที่ 4/1)

ตารางที่ 4/1 คะแนนความคิดเห็นในเรื่องสุขภาพ

	ระดับที่ 1	ระดับที่ 2	ระดับที่ 3
ชื่อ-สกุลคนทั่วไปเมื่อตรวจรักษาโรค	33.50%	62.14%	4.37%
ชื่อ-สกุลคนทั่วไปเมื่อตรวจโรคน่ารังเกียจ	55.83%	42.23%	1.94%
เรื่องสุขภาพนิตยของคนทั่วไป	60.29%	27.94%	11.77%

ข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีความ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (69.46%) เห็นว่า ชื่อ-สกุลของผู้ที่ศาลตัดสินแล้วว่าผิด สามารถเปิดเผยต่อสาธารณสุขได้(ระดับ 3) ที่เห็นว่าเป็นเรื่องควรปกปิด(ระดับ 1)มีน้อยมาก (6.90%) สำหรับชื่อ-สกุลของผู้ต้องหา ผู้ตอบแบบสอบถามที่เห็นว่าเปิดเผยต่อสาธารณสุขได้มากที่สุดคือ 47.03% อีก 38.61% เห็นว่าควรเปิดเผยต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ในขณะที่ผู้ที่เห็นว่าเรื่องดังกล่าวไม่ควรเปิดเผยเลยมีเพียง 14.36% สำหรับผู้เคราะห์ร้ายในคดีต่าง ๆ ผู้ตอบแบบสอบถามที่เลือกระดับความเหมาะสมทั้ง 3 กลุ่มมีจำนวนใกล้เคียงกัน โดยมีผู้เห็นว่าเปิดเผยเฉพาะต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง 38.61% สามารถเปิดเผยต่อสาธารณสุข 32.18% และอีก 29.21% เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย (ดูตารางที่ 4/2)

ตารางที่ 4/2 คะแนนความคิดเห็นในเรื่องชื่อ-สกุล บุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีความ

	ระดับที่ 1	ระดับที่ 2	ระดับที่ 3
ชื่อ-สกุลผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด	14.36%	38.61%	47.03%
ชื่อ-สกุลผู้ถูกศาลตัดสินแล้วว่ากระทำความผิด	6.90%	22.65%	69.46%
ชื่อ-สกุลผู้เคราะห์ร้ายในคดีต่าง ๆ	29.21%	38.61%	32.18%

ข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่และ เบอร์โทรศัพท์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับที่อยู่และ เบอร์โทรศัพท์ของคนทั่วไปใกล้เคียงกัน กล่าวคือกลุ่มที่เห็นว่าควรปกปิดมีมากที่สุด (43.69% และ 43.90% ตามลำดับ) รองลงมาคือกลุ่มที่เห็นว่าควรเปิดเผยเฉพาะต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเท่านั้น (39.81% และ 40.98% ตามลำดับ) ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าควรเปิดเผยต่อสาธารณชนมีเพียง 16.51% และ 15.12% (ดูตารางที่ 4/3)

ตารางที่ 4/3 คะแนนความคิดเห็นในเรื่องที่อยู่-เบอร์โทรศัพท์

	ระดับที่ 1	ระดับที่ 2	ระดับที่ 3
ที่อยู่ของคนทั่วไป	43.69%	39.81%	16.51%
เบอร์โทรศัพท์ของคนทั่วไป	43.90%	40.98%	15.12%

เรื่องส่วนตัวทั่วไป คือเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมประหลาดส่วนตัว ประวัติไม่ดีส่วนตัว ความรักหรือความสัมพันธ์ส่วนตัวและการเงิน ประชาชนมากกว่าครึ่งหนึ่ง เห็นว่าควรปกปิดในทุกเรื่อง เรื่องที่มีผู้เห็นว่าควรปกปิดมากที่สุดคือเรื่องความรักผิดปกติ (74.76%) และเรื่องที่มีผู้เห็นว่าควรเปิดเผยต่อสาธารณชนมากที่สุดคือเรื่องพฤติกรรมประหลาดของคนทั่วไป (28.78%) (ดูตารางที่ 4/4)

ตารางที่ 4/4 คะแนนความคิดเห็นในเรื่องส่วนตัวทั่วไป

	ระดับที่ 1	ระดับที่ 2	ระดับที่ 3
เรื่องพฤติกรรมประหลาดของคนทั่วไป	55.61%	15.61%	28.78%
เรื่องประวัติขี้โกงของคนทั่วไป	60.00%	27.81%	12.20%
เรื่องความรักที่ผิดปกติของคนทั่วไป	74.76%	14.08%	11.17%
เรื่องการเงินของคนทั่วไป	55.12%	37.07%	7.81%

เมื่อจัดกลุ่มข้อความที่ถามทั้งหมดตามหัวข้อเรื่อง และให้คะแนนการเลือกระดับจาก 1 สำหรับเรื่องที่สมควรเปิดเผย ถึง 3 สำหรับเรื่องที่ควรเปิดเผยต่อสาธารณชน ผลการวิเคราะห์แสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าเรื่องแต่ละเรื่องมีความสมควรเปิดเผยในระดับต่างกัน คะแนนเฉลี่ยในตารางที่ 4/5 และค่า t สำหรับการเปรียบเทียบรายคู่โดยใช้วิธีของ Dunn ในตารางที่ 4/6 แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าเรื่องการเงินสามารถเปิดเผยได้มากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 1.98) และมากกว่าเรื่องอื่นทุกเรื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) อันดับที่สามคือเรื่องพฤติกรรมประหลาด (ค่าเฉลี่ย = 1.79) และเรื่องประวัติขี้โกง (ค่าเฉลี่ย = 1.79) สองเรื่องนี้ได้คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน แต่ทั้งคู่ต่างจากสองอันดับแรก และมีคะแนนมากกว่าเรื่องความรักที่ผิดปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าเรื่องความรักที่ผิดปกติเป็นเรื่องที่สามารถเปิดเผยได้น้อยกว่าเรื่องอื่น (ค่าเฉลี่ย = 1.67)

ตารางที่ 4/5 ระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในแต่ละหัวข้อเรื่อง

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	N
เรื่องการเงิน	1.98	0.47	242
เรื่องสุขภาพไม่ดี	1.88	0.50	242
เรื่องพฤติกรรมประหลาด	1.79	0.60	241
เรื่องประวัติชีวิตไม่ดี	1.79	0.52	242
เรื่องความรักที่ไม่น่าคบ	1.67	0.55	242

ตารางที่ 4/6 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเป็นรายคู่ระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในแต่ละหัวข้อเรื่อง

	กลุ่มแรก	s.d.	กลุ่มที่สอง	s.d.	t value
การเงิน - พฤติกรรม	1.98	0.47	1.79	0.60	6.30*
การเงิน - ความรัก	1.98	0.47	1.67	0.55	10.57*
การเงิน - สุขภาพ	1.98	0.47	1.88	0.50	3.63*
การเงิน - ประวัติชีวิต	1.98	0.47	1.79	0.52	7.21*
พฤติกรรม - ความรัก	1.79	0.60	1.67	0.55	4.54*
พฤติกรรม - สุขภาพ	1.79	0.60	1.88	0.50	-3.02*
พฤติกรรม - ประวัติชีวิต	1.79	0.60	1.79	0.52	0.30
ความรัก - สุขภาพ	1.67	0.55	1.88	0.50	-6.96*
ความรัก - ประวัติชีวิต	1.67	0.55	1.79	0.52	-3.76*
สุขภาพ - ประวัติชีวิต	1.88	0.50	1.79	0.52	3.91*

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p < .05$ เมื่อเทียบกับค่าเกณฑ์ 2.18 ตามตาราง Dunn สำหรับการเปรียบเทียบรายคู่จำนวน 10 คู่

สรุปได้ว่า เรื่องที่ผู้ตอบแบบสอบถามประเมินมีความเหมาะสมในการเปิดเผยแตกต่างกัน 4 ระดับดังนี้

ระดับสูงสุด	เรื่องการเงิน
ระดับที่สอง	เรื่องสุขภาพไม่ดี
ระดับที่สาม	เรื่องพฤติกรรมประหลาด และ เรื่องประวัติชีวิตไม่ดี
ระดับที่สี่	เรื่องความรักผิดปกติ

เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ที่ประเมินระดับความเหมาะสมระดับต่างๆ จากตารางที่ 4/7 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า สมควรเปิดเผยข้อมูลต่อผู้ที่เกี่ยวข้องมีมากที่สุดในทุกเรื่อง และเรื่องที่ควรปกปิดน้อยที่สุด และควรเปิดเผยต่อสาธารณชนมากที่สุดได้แก่ เรื่องการเงิน

ตารางที่ 4/7 คะแนนระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล แยกเป็นระดับต่างๆ ของแต่ละหัวข้อเรื่องและเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์

	สมควรเปิดเผย	เปิดเผยกับผู้เกี่ยวข้อง	เปิดเผยต่อสาธารณชนได้
การเงิน	8 (3.2%)	145 (58.5%)	89 (35.9%)
ความรักที่ผิดปกติ	60 (24.2%)	127 (51.2%)	55 (22.2%)
สุขภาพไม่ดี	16 (6.5%)	158 (63.7%)	68 (27.4%)
ประวัติชีวิตไม่ดี	29 (11.7%)	155 (62.5%)	58 (23.4%)
พฤติกรรมประหลาด	42 (16.9%)	129 (52.0%)	70 (28.2%)

เมื่อรวมข้อความที่ถามในคอนต้นตามบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นคนไทย มีแนวคิดเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะต่างๆ คล้ายกับแนวคิดในประเทศตะวันตก คือ เจ้าหน้าที่รัฐ คารานักร่อนนักแสดง และผู้มีชื่อเสียง ว่าจะมีความเหมาะสม

การเปิดเผยข้อมูลมากกว่าประชาชนธรรมดา และมีการจัดลำดับความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวแตกต่างกัน (ดูตาราง 4/8)

จากการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของคันทิชย์เทียบค่า t กับค่าที่เป็นเกณฑ์ 2.66 ที่ $p < .05$ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่รัฐและคารามีความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวไม่แตกต่างกัน ทั้งสองกลุ่มได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด (1.96 และ 1.92 ตามลำดับ) และต่างจากกลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รองลงมาคือเรื่องเกี่ยวกับผู้มีชื่อเสียง (คะแนนเฉลี่ย = 1.72) ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าสามารถเปิดเผยข้อมูลได้มากกว่าประชาชนทั่วไป (คะแนนเฉลี่ย = 1.56) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ดูตาราง 4/9)

ตารางที่ 4/8 ค่าเฉลี่ยคะแนนระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของแต่ละกลุ่มบุคคล

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	N
เจ้าหน้าที่รัฐ	1.96	0.51	242
คารานักร้องนักแสดง	1.92	0.60	243
มีชื่อเสียง	1.72	0.54	238
ประชาชนทั่วไป	1.56	0.52	242

ตารางที่ 4/9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเป็นรายคู่ระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูล ส่วนบุคคลของแต่ละกลุ่มบุคคล

	กลุ่มแรก	s.d.	กลุ่มที่สอง	s.d.	t value
ประชาชน - เจ้าหน้าที่รัฐ	1.56	0.52	1.96	0.51	-11.57*
ประชาชน - คารา	1.56	0.52	1.92	0.60	-11.31*
ประชาชน - ผู้มีชื่อเสียง	1.56	0.52	1.72	0.54	-5.91*
เจ้าหน้าที่รัฐ - คารา	1.96	0.51	1.92	0.60	1.25
เจ้าหน้าที่รัฐ - ผู้มีชื่อเสียง	1.96	0.51	1.72	0.54	9.27*
คารา - ผู้มีชื่อเสียง	1.92	0.60	1.72	0.54	6.48*

*แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ $p < .05$ เมื่อเทียบกับค่าเกณฑ์ 2.66 ตามตารางของ Dunn สำหรับการเปรียบเทียบ 6 คู่

การนำคะแนนเป็นเปอร์เซ็นต์มาเปรียบเทียบ ทำให้สามารถเห็นความแตกต่าง ผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งบุคคลออกเป็น 3 ระดับตามระดับความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูล ดังนี้

- ระดับสูงสุด เจ้าหน้าที่รัฐ และคารานักร้องนักแสดง
- ระดับที่สอง ผู้มีชื่อเสียง
- ระดับที่สาม ประชาชนทั่วไป

เมื่อสอบถามผู้ตอบแบบสอบถามที่เห็นว่าควรเปิดเผยเรื่องราวในระดับต่างๆ ตาม ตารางที่ 4/10 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่เห็นว่าควรเปิดเผยข้อมูลเฉพาะต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง เท่านั้นมีมากที่สุดสำหรับบุคคลทุกกลุ่ม มีผู้เห็นว่าควรปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับประชาชนมากกว่ากลุ่มอื่น (24.2%) และควรปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่รัฐน้อยกว่ากลุ่มอื่น (2.8%) และที่เห็นว่าควรเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับคารามีมากกว่ากลุ่มอื่น (39.5%)

แม้ว่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่รัฐและคาราภาพยนตร์มีคะแนนเฉลี่ยของระดับความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อเปรียบเทียบจำนวนผู้เห็นว่าควรเปิดเผยในระดับต่าง ๆ แล้วพบว่า ผู้ตอบที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐมีความเหมาะสมที่จะปกปิดข้อมูลส่วนบุคคลมีน้อยกว่าคาราภาพยนตร์ แต่จำนวนผู้ที่เห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับคาราสมควรเปิดเผยแก่สาธารณชนได้กลับมีมากกว่า แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของคารา คือบางส่วนอาจจะอยากทราบข้อมูลในเรื่องของคารามากกว่าเจ้าหน้าที่รัฐก็ได้ ในขณะที่บางคนก็เห็นว่าคาราควรมีความเป็นส่วนตัวมากกว่าเจ้าหน้าที่รัฐ

ตารางที่ 4/10 คะแนนระดับความสามารถในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแยกเป็นระดับต่าง ๆ ของแต่ละกลุ่มบุคคล และเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์

	ไม่ควรเปิดเผย	เปิดเผยกับผู้เกี่ยวข้อง	เปิดเผยต่อสาธารณชนได้
เจ้าหน้าที่รัฐ	7 (2.8%)	152 (61.3%)	83 (33.5%)
ผู้มีชื่อเสียง	30 (12.1%)	151 (60.9%)	57 (23.0%)
ประชาชน	60 (24.2%)	144 (58.1%)	38 (15.3%)
คารา	25 (10.1%)	120 (48.4%)	98 (39.5%)

ผลการทดลองในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามแยกแยะความเหมาะสมในการเปิดเผยข้อมูลทั้งตามประเด็นเรื่อง และตามระดับความเป็นบุคคลสาธารณะของผู้ตกเป็นข่าว

คำถามเกี่ยวกับการทำงานของหนังสือพิมพ์

ในส่วนแบบสอบถามที่ถามความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคล ulya ใช้ semantic differential scale และ likert scale ผู้วิจัยได้ให้คะแนนดังนี้

5 คะแนน - ดีมาก	หมายความว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นไปในทางที่ดีมาก
4 คะแนน - ดี	หมายความว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นค่อนข้างไปในทางที่ดี
3 คะแนน - ปานกลาง	หมายความว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นในระดับปานกลาง
2 คะแนน - ไม่ดี	หมายความว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นค่อนข้างไปในทางที่ไม่ดี
1 คะแนน - แย่มาก	หมายความว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นไปในทางที่ไม่ดีเลย

เพราะในการให้คะแนนจะคำนึงถึงลักษณะที่ดีและไม่ดี คือถ้า เป็นลักษณะที่ดีจะได้คะแนนสูงสุด 5 คะแนน แต่ลักษณะที่ไม่ดี จะให้คะแนนต่ำสุดคือ 1 คะแนน ถ้ามีลักษณะปานกลาง ก็จะได้คะแนนปานกลางคือ 3 คะแนน ค่อนข้างไปในทางที่ดีได้ 4 คะแนนค่อนข้างไปในทางที่ไม่ดีได้ 2 คะแนน

ดังนั้น จากคะแนนเฉลี่ยของความคิดเห็นในแต่ละข้อ ทำให้เราทราบว่าหนังสือพิมพ์มีลักษณะหรือบทบาทนั้นในสายตาประชาชนอย่างไร คือเป็นไปในทิศทางบวกหรือทิศทางลบมากน้อยเพียงไร เนื่องจากคะแนน 3 เป็นคะแนนระดับปานกลาง จึงอาจกล่าวได้ว่าถ้าผู้ตอบแบบสอบถามประเมินการปฏิบัติงานของหนังสือพิมพ์ข้อใดสูงกว่า 3 แสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในทางบวก ในขณะที่คะแนนต่ำกว่า 3 แสดงว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในทางลบ

ตารางที่ 4/11 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามค่อนข้างพอใจประสิทธิภาพในการทำงานของหนังสือพิมพ์ แต่ในขณะที่เดียวกันไม่ค่อยพอใจกับการปฏิบัติงานในด้านหลายด้านที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม

เรื่องที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ เรื่องการ เสนอข่าวรวดเร็ว
การสอดส่องการทางานของรัฐแทนประชาชน การสะท้อนความจริงในสังคม

ส่วนเรื่องที่ได้คะแนนเฉลี่ย 3 อันดับสุดท้ายได้แก่ เป็นเครื่องมือโฆษณาของนายทุน
เป็นธุรกิจ สร้างมุมข่าวกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้ง

ตารางที่ 4/11 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นในแต่ละเรื่อง เรียงตามลำดับคะแนน

คะแนน-ประเด็นเรื่อง

- 3.80 เสนอข่าวรวดเร็ว
- 3.52 สอดส่องการทำงานของรัฐแทนประชาชน
- 3.38 สะท้อนความจริงในสังคม
- 3.30 เสนอข่าวมีประโยชน์ต่อสังคม
- 3.29 สอดส่องเจ้าหน้าที่รัฐที่ประพฤติมิชอบในหน้าที่
- 3.24 เป็นปาก เป็นเสียงแทนประชาชน
- 3.20 มีเสรีภาพในการหาข่าว
- 3.17 วิพากษ์วิจารณ์ได้ลึกซึ้ง
- 3.16 ถามปัญหาโดยมีการ เตรียมตัวศึกษาประเด็นเรื่องมา
- 3.03 ชี้แนะแนวทางให้สังคม

ปานกลาง 3.00 คะแนน...

- 2.98 มีความรอบรู้ในการแสดงความคิดเห็น
- 2.93 สนับสนุนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดี
- 2.92 ใช้ชื่อหรือรูปบุคคลโฆษณาโดยไม่ได้รับอนุญาต, ผิดวัตถุประสงค์
- 2.91 มีความรับผิดชอบต่อสังคม
- 2.87 ปิดบังหน้าและที่อยู่ของเหยื่อที่ถูกข่มขืนคดี
- 2.85 เสนอข่าวถูกต้อง เชื่อถือได้
- 2.84 เสนอข่าวครบถ้วน
- 2.76 เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของประชาชน
- 2.65 มีความรับผิดชอบต่อผู้อ่าน
- 2.62 เสนอข่าวเนิ่นช้า
- 2.49 นำเรื่องส่วนตัวที่น่ารังเกียจของบุคคลมาเปิดเผย
- 2.47 เสนอข่าวยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย
- 2.42 นำเรื่องราวสาระมาประโคมข่าว
- 2.29 ใช้ภาษาที่กำกวมหลายแง่ให้เกิดความเข้าใจผิด
- 2.20 สร้างมุมข่าวกระตุ้นให้เกิดความขัดแย้ง
- 2.18 มีความรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว
- 2.11 เป็นธุรกิจ
- 2.07 เป็นเครื่องมือโฆษณาของนายทุน

เมื่อแยกพิจารณา เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับบทบาทในการสนองสิทธิในการรับรู้พบว่า คะแนนส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพและทักษะในการทำข่าวอยู่ในทางบวก คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 3.83 เป็นคะแนนในเรื่องความรวดเร็วในการเสนอข่าว ส่วนเรื่องการมีความรอบรู้ในการแสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องที่ได้คะแนนต่ำที่สุด คือ 2.92 คะแนน

ตารางที่ 4/12 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น เรื่องการสนองสิทธิ^{๖๖}ของหนังสือพิมพ์
ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับทักษะ ความสามารถ

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	จำนวน
เสนอข่าวรวดเร็ว	3.83	0.93	245
วิพากษ์วิจารณ์ได้ลึกซึ้ง	3.14	0.93	244
ถามปัญหาโดยมีการ เตรียมตัวมาอย่างดี	3.13	0.84	246
มีความรอบรู้ในการแสดงความคิดเห็น	2.92	0.99	245

เมื่อแยกพิจารณาประเด็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล ตามตารางที่ 4/13 พบว่ามีเฉพาะเรื่องการนำชื่อหรือรูปบุคคลมาใช้ที่ได้คะแนนระดับปานกลาง ส่วนประเด็นเรื่องที่เหลือได้คะแนนในทางลบทั้งสิ้น

ตารางที่ 4/13 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น เรื่องการสนองสิทธิ^{๖๗}ของหนังสือพิมพ์
ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	จำนวน
-นำชื่อหรือรูปของบุคคลไปใช้โฆษณาโดยไม่ได้รับอนุญาต	3.02	0.96	243
-นำชื่อหรือรูปของบุคคลไปใช้ผิดวัตถุประสงค์	2.91	0.84	244
-ปิดบังหน้าและที่อยู่ของเหยื่อที่ถูกข่มขืน	2.80	0.95	245
-นำเรื่องส่วนตัวที่น่ารังเกียจของบุคคลมาเปิดเผย	2.51	1.08	245
-มีความรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว	2.27	1.09	244

ในส่วนการสนองสิทธิในการรับรู้ของหนังสือพิมพ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับบทบาทที่มีต่อรัฐและประชาชน ผู้อ่านประเมินการสอดคล้องการทางานของรัฐ และเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งการ เป็นปาก เสียงแทนประชาชนในทางที่บวกสอดคล้องการทางานของรัฐแทนประชาชน และการสอดคล้อง เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ประพฤติกมิชอบในหน้าที่ในทางบวก (คะแนนเฉลี่ย = 3.53 3.30 และ 3.25 ตามลำดับ) แต่ผู้อ่านประเมินการสนับสนุนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทางานดี และการ เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของประชาชนในทางลบ (คะแนนเฉลี่ย = 2.91 และ 2.76)

ตารางที่ 4/14 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น เรื่องการสนองสิทธิทั้งของหนังสือพิมพ์
ในหัวข้อ เรื่องที่เกี่ยวกับบทบาทหนังสือพิมพ์ต่อรัฐและประชาชน

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	จำนวน
-สอดคล้องการทางานของรัฐแทนประชาชน	3.53	0.77	247
-สอดคล้อง เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ประพฤติกมิชอบในหน้าที่	3.30	0.91	246
-เป็นปาก เป็น เสียงแทนประชาชนไปยังรัฐ	3.25	0.94	247
-สนับสนุนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทางานดี	2.91	0.88	246
-เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของประชาชน	2.76	0.85	246

การสนองสิทธิในการรับรู้ในด้านบทบาทต่อสังคม มีคะแนนสูงสุดในเรื่องการ สะท้อนความจริงในสังคม คือ 3.36 คะแนนต่ำสุดในการ เป็นองค์กร เพื่อสังคม 2.13 นอกนั้นมีคะแนนกระจายกันอยู่ตั้งแต่ระดับที่ 1 ถึงปานกลาง และปานกลางค่อนข้างดี ดังแสดง ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4/15 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็น เรื่องการสนองสิทธิทั้งของหนังสือพิมพ์
ในหัวข้อ เรื่องที่เกี่ยวกับสังคม

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	จำนวน
-สะท้อนความจริงในสังคม	3.36	0.84	247
-เสนอข่าวมีประโยชน์ต่อสังคม	3.32	0.97	244
-ชี้แนะแนวทางให้สังคม	3.04	0.86	247
-มีความรับผิดชอบต่อสังคม	2.94	0.77	247
-เป็นองค์กรเพื่อสังคม	2.13	1.06	245

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความคิดเห็นในเรื่องเดียวกัน ระหว่างประชาชนกับนักหนังสือพิมพ์ เพื่อดูว่าในฐานะผู้ทำข่าวกับผู้อ่าน จะมีความคิดเห็นต่อการสนองสิทธิในการรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลของหนังสือพิมพ์แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร พบว่ามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญอยู่ 3 เรื่องคือ การเสนอข่าวยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย ($t = -2.42$ $p < .05$) ความรับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว ($t = -2.76$ $p < .01$) และการบิดบังหน้าและที่อยู่ของเหยื่อที่ถูกข่มขืน ($t = 2.39$ $p < .05$) ผู้ตอบซึ่งเป็นนักข่าวเห็นว่าหนังสือพิมพ์เสนอข่าวยุติธรรมแก่ทุกฝ่ายมากกว่า รับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าวมากกว่า แต่บิดบังหน้าและที่อยู่ของผู้ที่ถูกข่มขืนได้น้อยกว่าผู้ตอบที่นับได้เป็นนักข่าว ในด้านอื่นคะแนนเฉลี่ยไม่มีความสำคัญคามนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4/16 ค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นเรื่องการสนองสิทธิทั้งสองของหนังสือพิมพ์

ตอนที่ 1 (semantic scale)

เปรียบเทียบระหว่างประชาชนและนักข่าว

	ประชาชน	s.d.	นักข่าว	s.d.	t value
เสนอข่าวครบถ้วน	2.84	1.05	2.75	1.06	0.51
เสนอข่าวรวดเร็ว	3.80	0.93	4.00	0.96	-1.21
เสนอข่าวมีประโยชน์ต่อสังคม	2.30	0.99	3.43	0.84	-0.84
เสนอข่าวถูกต้อง เชื่อถือได้	2.85	0.83	3.00	0.91	-0.95
เสนอข่าวยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย	2.47	0.80	2.85	0.92	-2.42*
เสนอข่าวในแง่บวก	2.62	0.85	2.70	0.94	-0.47
มีเสรีภาพในการหาข่าว	3.20	1.16	3.53	1.09	-1.73
รับผิดชอบต่อผู้ตกเป็นข่าว	2.18	1.07	2.70	1.09	-2.76**
วิพากษ์วิจารณ์ได้ลึกซึ้ง	3.17	0.93	2.95	0.90	1.41
รอบรู้ในการแสดงความคิดเห็น	2.98	0.98	2.65	1.05	1.81
เป็นองค์กรเพื่อสังคม	2.11	1.07	2.25	1.01	-0.78

* แตกต่างที่ระดับนัยสำคัญที่ $p < .05$

** แตกต่างที่ระดับนัยสำคัญที่ $p < .01$

ตารางที่ 4/17 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเรื่องการสนองสิทธิทั้งของหนังสือพิมพ์

ตอนที่ 2 (likert scale)

เปรียบเทียบระหว่างประชาชนกับนักศึกษา

	ประชาชน	s.d.	นักศึกษา	s.d.	t value
-สอดคล้องการทำงาน ของรัฐแทนประชาชน	3.52	0.76	3.59	0.84	-0.47
-ถามปัญหาารคย มีการเตรียมตัว	3.16	0.81	2.98	0.96	1.16
-มีความรับผิดชอบต่อสังคม	2.91	0.79	3.07	0.65	-1.44
-มีความรับผิดชอบต่อผู้อ่าน	2.65	0.82	2.83	0.77	-1.34
-สะท้อนความจริงในสังคม	3.38	0.83	3.22	0.85	1.13
-สอดคล้องเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ประพฤติมิชอบในหน้าที่	3.29	0.92	3.39	0.86	-0.69
-สนับสนุนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ทำงานดี	2.93	0.87	2.85	0.94	0.46
-เป็นปาก เป็นเสียง แทนประชาชนไปยังรัฐ	3.24	0.94	3.29	0.93	-0.34
-ชี้แนะแนวทางให้สังคม	3.03	0.85	3.07	0.93	-0.28

(ต่อจากหน้าที่แล้ว)	ประชาชน	s.d.	นักข่าว	s.d.	t value
- เป็นเวทีแสดงความคิดเห็น ของประชาชน	2.76	0.85	2.79	0.87	-0.18
- นำชื่อหรือรูปของบุคคลไปใช้ ผิดวัตถุประสงค์ที่ตกลง	2.92	0.84	2.85	0.88	0.42
- นำชื่อหรือรูปของบุคคลไปใช้ โฆษณาโดยไม่ได้รับอนุญาต	3.02	0.98	3.02	0.91	-0.03
- นำเรื่องส่วนตัวที่น่ารังเกียจ ของบุคคลมาเปิดเผย	2.49	1.08	2.62	1.13	-0.69
- สร้างมุมมองกระตุ้นให้เกิด ความขัดแย้ง	2.20	0.93	2.29	1.00	-0.54
- เป็นเครื่องมือโฆษณาของนายทุน	2.07	0.87	2.39	1.02	-1.88
- นำเรื่องไร้สาระมาประโคมข่าว	2.42	1.03	2.27	1.00	0.86
- ใช้ภาษาที่กำกวมหลายแง่ให้เกิด ความเข้าใจผิด	2.29	1.02	2.38	1.04	-0.50
- ปิดบังหน้าและที่อยู่ของ เหยื่อที่ถูกข่มขืนได้คดี	2.87	0.94	2.48	0.97	2.39*

* แยกต่างที่ระดับนัยสำคัญ $p < .05$

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสูงสุดและต่ำสุดของประชาชนกับนักหนังสือพิมพ์แล้ว พบว่า เรื่องที่คะแนนสูง จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทักษะและบทบาท ส่วนเรื่องที่คะแนนต่ำ ล้วนเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมและมารยาททั้งสิ้น

ตารางที่ 4/18 คะแนนสูงสุด 5 อันดับแรก

ประชาชน		นักข่าว	
รวดเร็ว	3.80	รวดเร็ว	4.00
สอดคล้องการทางานของรัฐ	3.52	สอดคล้องการทางานของรัฐ	3.59
สะท้อนความจริงในสังคม	3.38	มีเสรีภาพ	3.53
ข่าวมีประโยชน์ต่อสังคม	3.30	เสนอข่าวมีประโยชน์ต่อสังคม	3.43
สอดคล้อง เจ้าหน้าที่รัฐที่มุ่งดี	3.29	สอดคล้อง เจ้าหน้าที่รัฐที่มุ่งดี	3.39

ตาราง 4/19 คะแนนต่ำสุด 5 อันดับแรก

ประชาชน		นักข่าว	
เป็นเครื่องมือโฆษณา	2.07	เป็นองค์กรสังคม	2.25
เป็นองค์กรสังคม	2.11	ประจคมข่าวไร้สาระ	2.27
รับผิดชอบผู้คุก เป็นข่าว	2.18	ใช้ภาษาทากวม	2.38
สร้างมุมข่าวให้ชัคแย้ง	2.20	เป็นเครื่องมือโฆษณา	2.39
ประจคมข่าวไร้สาระ	2.42	ปิดบังหน้าเหยื่อข่มขืน	2.47

แบบสอบถาม ได้ใส่คำถามที่วัดคำตอบเดียวกัน เพื่อความเชื่อมั่นของคำตอบในเรื่องดังกล่าว พบว่าได้คะแนนระดับที่เท่ากัน ซึ่งสามารถยืนยันลักษณะที่ว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับนั้นจริง ๆ แน่نون คำถามดังกล่าว ได้แก่คำถามดังนี้

	ค่าเฉลี่ย	s.d.	จำนวน
- เป็นองค์กรเพื่อสังคม	2.13	1.06	245
- เป็นเครื่องมือโฆษณาของนายทุน	2.12	0.91	245

ภาคที่ 2 การทดลอง

ในส่วนการทดลองนี้จะเป็นการศึกษาว่า การตัดสินใจด้านจริยธรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการรับรู้ และสิทธิส่วนบุคคลของคนไทยนั้นมีหลัก เกณฑ์ทางสังคมที่แน่นอน เป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ หรือว่าคนไทยนั้นมีหลัก เกณฑ์ในการตัดสินใจแน่นอน เป็นเหตุให้ตัวแปรอื่น เช่น ทัศนคติที่มีต่อผู้ตก เป็นข่าว หรือทัศนคติที่มีต่อหนังสือพิมพ์ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เกณฑ์ทางจริยธรรม

ลักษณะกลุ่มทดลอง

ผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวน 100 คน เป็นนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 60 คน และเป็นนักศึกษาศาสนาบ้านราชภัฏนครศรีธรรมราช 40 คน

จำนวน 100 คน ครั้งหนึ่งจะได้ประเมินการเสนอข่าวเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะที่ชอบ อีกครั้งหนึ่งประเมินการเสนอข่าวเกี่ยวกับบุคคลสาธารณะที่ไม่ชอบ ในขณะที่เดียวกันประมาณครั้งหนึ่งจะได้ประเมินการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ชอบ และอีกครั้งหนึ่งได้ประเมินการเสนอข่าวเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ที่ไม่ชอบ จึงอาจแบ่งผู้ร่วมการทดลองเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 25 ตามเงื่อนไขการทดลองดังนี้

	ผู้ตก เป็นข่าว	หนังสือพิมพ์
กลุ่มที่ 1	ชอบ	ชอบ
กลุ่มที่ 2	ชอบ	ไม่ชอบ
กลุ่มที่ 3	ไม่ชอบ	ชอบ
กลุ่มที่ 4	ไม่ชอบ	ไม่ชอบ

ผลการทดลอง

ผลการประเมินการให้คะแนนการทางด้านจริยธรรม และความยุติธรรม ภายหลัง

จากที่ผู้ร่วมการทดลองอ่านสภาพการพิจารณาเสนอข่าวจำลองแสดงให้เห็นว่า ผู้ร่วมการทดลองโดยรวมเห็นว่าสภาพการพิจารณาเสนอข่าวเหล่านั้นแม้จะเกี่ยวข้องกับบุคคลสาธารณะก็ยังไม่ค่อยมีจริยธรรม และ ไม่ค่อยมีคุณธรรมต่อผู้ตกเป็นข่าว เนื่องจากคะแนนเฉลี่ย 2.33 และ 2.19 ต่ำกว่า 3 ซึ่งเป็นระดับก้ำกึ่งระหว่างด้านบวกและด้านลบ (ดูตารางที่ 4/20)

ตารางที่ 4/20 คะแนนค่าเฉลี่ยในแต่ละหัวข้อของการประเมินเหตุการณ์ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

	ค่าเฉลี่ย	s.d.
จริยธรรมในการหาข่าว	2.33	0.64
ความยุติธรรมต่อผู้ตกเป็นข่าว	2.19	0.71

เมื่อเปรียบเทียบการประเมินของกลุ่มที่ชอบบุคคลสาธารณะผู้ตกเป็นข่าว และกลุ่มที่ไม่ชอบบุคคลสาธารณะผู้ตกเป็นข่าวพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มที่ชอบผู้ตกเป็นข่าวจะมีความเห็นว่าการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ในสภาพการที่อาจละเมิดสิทธิส่วนบุคคลดังกล่าวนี้ไม่มีความจริยธรรมมากกว่ากลุ่มที่ไม่ชอบผู้ตกเป็นข่าว ($t = 2.05$ $p < .05$) และเห็นว่าไม่ยุติธรรมต่อผู้ตกเป็นข่าวมากกว่า ($t = 2.46$ $p < .01$)

ตารางที่ 4/21 คะแนนค่าเฉลี่ยของการประเมินเหตุการณ์ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล
เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ชอบและกลุ่มที่ไม่ชอบบุคคลสาธารณะ

	ชอบ	s.d.	ไม่ชอบ	s.d.	T value
จริยธรรมในการหาข่าว	2.20	0.67	2.46	0.58	2.05*
ความยุติธรรมต่อผู้ตกเป็นข่าว	2.02	0.75	2.36	0.63	2.46**

* แยกต่างที่ระดับนัยสำคัญ $p < .05$

** แยกต่างที่ระดับนัยสำคัญ $p < .01$